İdea Yayınevi 2019 (www.ideayayınevi.com)
Noesis Felsefe Atölyesi (www.azizyardimli.com)
Roma İmparatorluğu — Osmanlı İmparatorluğu — Türkiye Cumhuriyeti
Politik Felsefe
Aziz Yardımlı (C) 2019
(2.1) 2019.10.11
Roma Krallığı 2.2
Son biçim (LINK)

Roma Krallığı (İÖ 753-509)

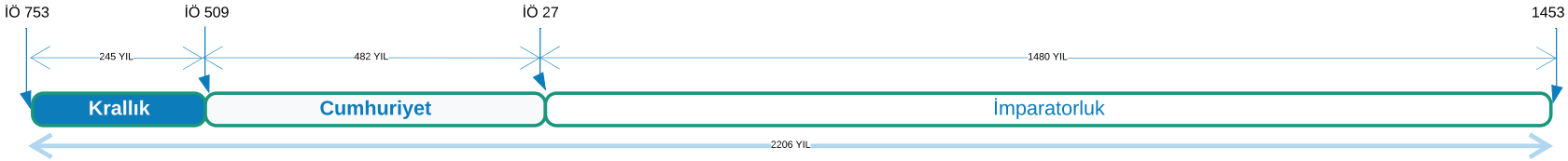

Roma Krallığı (İÖ 753-509)
Arkaik Dönem Sanatı
Virgil, ***Aeneid***
Romulus ve Remus
Numa Pompilius
Sabin Kadınları
Bougereau — Venüs
Roma Öncesi İtalya
Latinler
Etrüskler
Truva
Lucretia
Lucretia (Livius — LOEB)

Roma (Noesis Felsefe Atölyesi — HTML Sayfaları)		
Roma		
Krallık	Cumhuriyet	İmparatorluk
		Byzantion ve 'Bizans İmparatorluğu'
Batı Roma'nın Çöküşü	Dinsel Bölünme	
Justinian	Savaşan Roma	

Senatus Populus**que**
Romanus
Roma Senatosu **ve** Halkı

Roma Krallığı (İÖ 753-509)

Mitsel Krallar (*rex*)
İÖ 753-716 Romulus
İÖ 715-673 Numa Pompilius
İÖ 673-642 Tullus Hostilius
İÖ 642-616 Ancus Marcius
İÖ 616-579 L. Tarquinius Priscus
İÖ 578-535 Servius Tullius
İÖ 535-509 L. Tarquinius Superbus

ROMA ÖNCESİ
- Roma'da birkaç Bakır ve Bronz Çağı yerleşiminin olmasına karşın (Palatine'de tarih-öncesi yerleşim), kapsamlı kanıtlar İÖ 8'inci yy ortalarından gelir (Erken Demir Çağı).
- Roma bölgesine İÖ 1000 sıralarında ilk yerleşenler **Latinler** ve **Sabinler** oldu.
- Heredotus'a göre, **Etrüskler** İÖ 10 ya da 9'uncu yüzyıl sıralarında Lidya'dan göç ettiler.
- **Etrüskler** işleyim ve tecim temelli bir kent yaşamı geliştirdiler ve bir Yunan alfabesi kabul ettiler.
- Krallık dönemi için kaynaklar **Livius, Plutark, Halikanaslı Dionysios**'tur.
- İÖ 8'inci yüzyılda Güney İtalya ve Sicilya'da bağımsız kent-devletleri olan **Yunan kolonileri** kurulmaya başladı.
- Varro, Livius ve Virgil'e göre Roma İÖ 753'te kuruldu ("21 Nisan 753" Cumhuriyet dönemi Roma tarihçilerinin kendileri tarafından kullanıldı).

ROMA TOPLUMU VE AİLESİ
- Roma ailesi (***familia***) Roma toplumunun temel taşı idi. Ataerkil temelde örgütlen ailede ***pater familias*** tüm üyeler, tüm uzak torunlar ve tüm mülkiyet üzerinde saltık hak taşıyordu; yasal hak yalnızca ona aitti; dinsel yetke ve genel olarak yargı hakkı da ona aitti.
- Roma toplumu **patrisyenler** ve **plebler** olarak bölünmüştü.
- **Patrisyenler** Roma yurttaşlık haklarının tümünden yararlanıyor (yalnızca onlar "tam Roma yurttaşları" idiler), ve denetimleri altındaki Senato yoluyla tüm politik gücü tekellerinde tutuyorlardı.
- **Plebler** Roma nüfusunun büyük çoğunluğunu oluşturan küçük çiftçiler, emekçiler, zanaatçılar ve tecimcilerden oluşuyordu. Roma yurttaşları olmalarına karşın tüm kamu haklarından (*iura publica*) yararlanamıyorlardı (politik, askeri ve dinsel görevlere kabul edilmiyorlardı).

Yazarlar
İÖ 70-19 — Virgil
İÖ 65-8 — Horatius (Horace)
İÖ 33 - İS 18 — Ovid
İÖ 116-27 — Varro, Marcus Terentius
İS 45-120 — Plutark

Tarihçiler
İÖ 60-7 — Dionysius, Halikarnassuslu
İÖ 64/59 - İS 12/17 — Livius, Titus

İdea Yayınevi 2019 (www.ideayayinevi.com)
Noesis Felsefe Atölyesi (www.azizyardimli.com)
Aziz Yardımlı (C) 2019
2019.10.11 (10.21)
Roma Krallığı 2.2

Krallığın Kuruluşu

İÖ 21 Nisan 753 (Varro)

İÖ 775-750 İlk Yunan kolonileri

İÖ 753 — İÖ 743 — Sinaloa'nın Korint kolonisi kurulu

"Sabin Kadınların Kaçırılışı" Roma nüfusunun ikinci kuşağının doğuşu için bir önlem idi. (Lat. "raptio" İng. "rape" değil, ama "kaçırma" demektir.)

İÖ 700 — İÖ 657'de Bizantion (Βυζάντιον) Megara kolonistleri tarafından kuruldu) — İÖ 650 — Solon (İÖ 630-560) — Thales (İÖ 624-548) — İÖ 600 — Pythagoras (İÖ 570-495) — İÖ 550 — Krallığın Sonu İÖ 509 — İÖ 500 — Perikles (İÖ 495-429) — İÖ 450

Roma Krallığı (İÖ 753-509) — İÖ 509 — Cumhuriyet (İÖ 509 -İÖ 27)

Romulus İÖ 753-716; *Palatino* tepesinde Roma'yı kurdu; Roma Senatosu; Roma Lejyonu; ilk dinsel kurumlar.

Numa Pompilius İÖ 715-673; Sabin kökenli; *Pontifex Maximus (baş rahiplik)* kurumu (713); Vestal Erdenler; kraliyet konutu olan *Regia*.

Tullus Hostilius İÖ 673-642; (adı ile uyumlu olarak) savaşçı idi; Alba Longa'yı yendi ve yok etti.

Ancus Marcius İÖ 642-616; Numa'nın torunu; Latinler ile savaştı.

Tarquinus Priscus İÖ 616-579; Latinler ile savaş; Circus Maximus; Büyük Oyunlar

Servius Tullius İÖ 578-535; Veii'ye ve Etrüsklere karşı savaştı;

Tarquinus Superbus İÖ 535-509; Senatoyu gözardı ettiği; Volsci'ye karşı savaştı; oğlu Sextus Tarquinus'un Lucretia'ya tecavüz etmesi Roma monarşisinin devrilmesine ve Cumhuriyete geçişi başlatan olaylara götürdü.

Lucretia

- Romulus dışında, krallar halk tarafından, ama gerçekte bir aileler kümesi olan "gens"lerin (klan) "patre"leri (baba) tarafından yaşam boyu seçildiler.
- Senatonun kralın yasalarını veto hakkı yoktu.
- Roma Kralları ***imperium*** denilen özel bir tanrısal yetke ile politik, askeri ve dinsel güç ile donatılı idiler.
- Senatörlerin ve başka magisterlerin atanması kralın sorumluluğunda idi.
- Yalnızca kral tarafından toplantıya çağrılabilen 100, sonra 200 ve 300 üyeli Senato bir danışma kurumu idi.
- Yazılı yasa yok; *leges regiae* (kralların yasaları); *ius divinum* (dinsel yasalar); *ius civile* (özel yasa); (12 Tablet Yasaları İÖ 450 sıralarında belirlendi).
- Roma ancak üçüncü yüzyılın sonunda Yunan dünyası ile ilişki içine girdi.

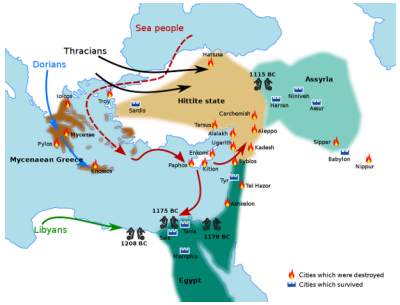

Hitit uygarlığı (yklş.İÖ 1600-1100)

Miken uygarlığı (yklş. İÖ 1600-1100)

Miken uygarlığı 1200'de çökmeye başladı ve 1050'de hemen hemen bütünüyle ortadan yitti.

Sözel olarak iletilen Homerik şiirler İÖ 8 ve 6'ncı yüzyıllar arasında yazıya geçirilidi.

İlk Olimpiyat Oyunları (İÖ 776)

Helenik kent-devletleri yeniden görünmeye başladı (İÖ 9'uncu yüzyıl).

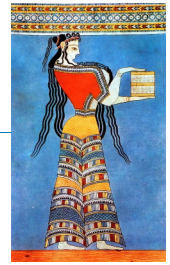

İÖ 753 — 800 — 850

Yunan Karanlık Çağları ya da Homerik Çağ (yklş. İÖ 1100-800)

Truva Savaşı

1150 — 1200 — İÖ 1250

Homeros Truva Savaşından yaklaşık olarak 5 yüzyıl sonra İÖ 8'inci yüzyılda yaşadı. ***İlyada*** beş yüzyıl boyunca yazıya geçirilinceye dek kesintisiz bir değişim sürecinde idi.

Truva Savaşı (yklş. İÖ 1260 ve 1180 arasında)

Yunan ve Roma mitolojilerinde Truva kahramanları Aeneas ve Odysseus her ikisi de Latinlerin bir kralı olan Latinus (Λατῖνος) ile özdeşleştirilir.

Aeneas'ın Truva'dan Latium'a yolculuğu.

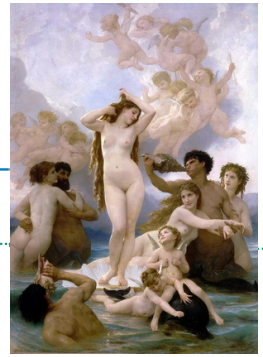

Bouguereau, "Venüs'ün Doğuşu" (1879).

Mite göre, Romulus ve Remus Mars ve Venüs'ün çocukları idiler. Livius ise ikizleri son Alba Kralı Numitor ve Rhea Silvia'nın (Vestal Erden) çocukları olarak betimler. Bir kavga sonucunda Kardeşini öldüren Romulus Roma'nın ilk kralı oldu.

Çoban Faustulus Romus ve Romulus'u eve getiriyor.

Romulus ve kardeşi Remus, bir 15'inci yy frezesinden, *Certosa di Pavia*.

Roma öncesi İtalya

Romulus ve Remus (İÖ 8'inci yüzyıl) Aeneas'ın torunlarının, torunlarının, torunlarının ... torunlarıdır.

Roma mitolojisine göre **Aeneas** (Αἰνείας) (yklş. İÖ 12'nci yüzyıl) **Venüs** ve Truvalı **Ankhises'in** (Ἀγχίσης) oğludur (Truva Kralı Priam'ın ilk kuzeni, ve Paris ve Hektor'un ikinci dereceden kuzeni).

Livius'a göre kent ***ex nihilo*** kuruldu. Dionysius ve Cicero'ya göre Roma başından uygar bir kent olarak kuruldu. Öte yandan, arkeolojik kanıt kentin kuruluşunu iki yüzyıl daha geriye alarak bronz çağına bağlar (yklş. İÖ 1000).

Roma'nın Kuruluşu (İÖ 753)

ROMUS ve ROMULUS

Aeneas (İÖ 12. yy) ve Romulus-Remus (İÖ 8 yy) arasındaki yaklaşık dört yüzyılı Alba Longa kralları doldurur. Son Alba kralı Numitor Romulus ve Remus'un büyükbabasıdır.

AENEAS (ve Odysseus)

Truva'nın Düşüşü (yklş. İÖ 1200)

Julius Sezar ve dolayısıyla Augustus soylarının Venüs'ten geldiğine inanıyorlardı.

Arkaik dönem Etrüsk, Lidya, Helen sanatları — 1

İdea Yayınevi 2019 (www.ideayayınevi.com)
Noesis Felsefe Atölyesi (www.azizyardimli.com)
Aziz Yardımlı (C) 2019
2019.10.11 (10:21)
Arkaik dönem sanatı — 1

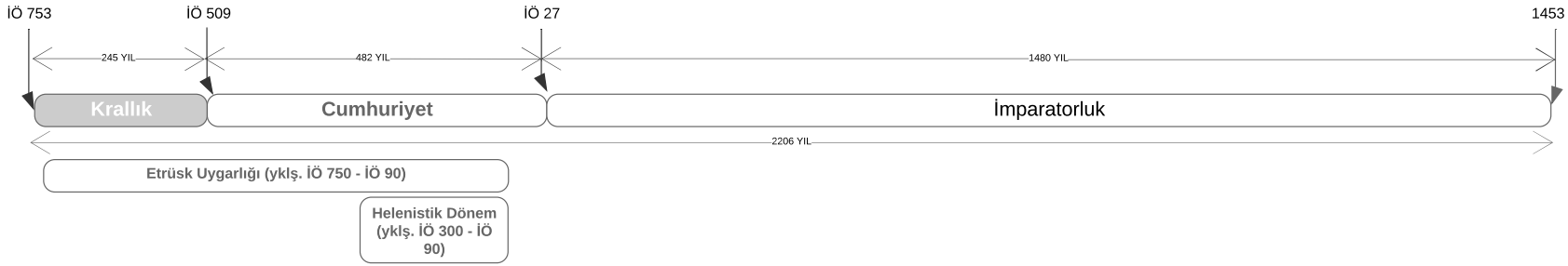

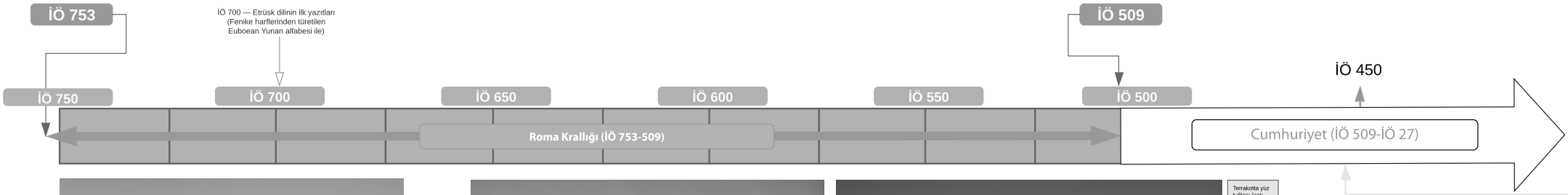

İÖ 725-700;
Etrüsk;
Italo-geometrik;
Terracotta vazo;
yüks.: 33,5 cm.

Bir yaşam ağacının iki yanında duran iki keçi motifi kökensel olarak Yakın Doğuya aittir.

Fildişi işlemeli bronz savaş arabası;
Etrüsk;
İÖ 6'ncı yüzyıl 2'nci çeyreği;
Akhilles'in yaşamından sahneler;
yükseklik: 130,9 cm;
sırık uzunluğu: 209 cm.

Terrekotta skyfos (içki kupası);
İÖ 6'ncı yüzyıl;
Lidya;
yüks. 8,1 cm;
çap: 9,9 cm.

Terrakotta yüz tuğlası (çatı kiremidi);
İÖ 6'ncı yüzyıl;
Yunan, Güney İtalya, Tarentine

Bir Meduza başı ile bu pişirilmiş cephe tuğlası bir yapının çatısının kenarını süslüyordu.

Terrakotta lekythos (yağ şişesi);
İÖ 470-460;
Attik;
yüks. 14 cm, çap 6,7 cm)

Genç savaşçı saçını kesiyor (Aeskhylus'un "Thebes'e Karşı Yediler" trajedisinden bir sahneyi yansıtıyor olabilir; yedi kahraman içlerinden yalnızca birinin geri döneceğini biliyordu; her biri saçından bir tutam keserek sağ kalanı geri götürecek olan savaş arabasının tekerleğine bağladı.

Virgil, *Aeneid* (1)

Aeneid Virgil tarafından İÖ 29-19 arasında daktilik heksametre ile yazılan Latince bir epik şiirdir. 9.896 dizeden oluşan yapıt Truva'nın düşüşünden sonra İtalya'da Latium'a gelen Aeneis'in mitsel öyküsünü anlatır. İlk altı kitap Aeneas'ın Truva'dan İtalya'ya yolculuğunu, geri kalan altı kitap Truvalıların Latinlere karşı kazandıkları utkuyu anlatır. ***Aeneid*** Augustus'un isteği üzerine yazıldı.

- Roma'nın kuruluşu ile ilgili Romulus miti Aeneas mitinden daha eskidir. "Romulus" sözcüğündeki "-ulus" soneki Etrüsk dilinden gelir. En erken mitlerde Romulus Latinus ile özdeşleştirilir. Aeneas miti İÖ 6'ıncı yüzyılda yayıldı ve o günlerdeki Yunanlıların Romalara ilişkin görüşlerini temsil eder.

Bouguereau, "Venüs'ün Doğuşu" (1879).

Aeneas' Flight from Troy by Federico Barocci.

Kartaca Kraliçesi Dido'nun ölümü

Roma mitolojisine göre **Aeneas** (Αἰνείας) (yklş. İÖ 12'nci yüzyıl) **Venüs** ve Truvalı **Ankhises'in** (Ἀγχίσης) oğludur (Truva Kralı Priam'ın birinci, ve Paris ve Hektor'un ikinci dereceden kuzeni).

Truva düştükten sonra, Aeneas yanındakiler ile birlikte önce Afrika'ya gelir ve orada Kartaca Kraliçesi Dido ile romantik bir ilişkiye girer. Ama Jupiter'i dinleyen Aeneas'ın ayrılması üzerine Dido Kartaca halkı ve Aeneas'ın halkı arasında hiçbir sevgi ve hiçbir barış olmaması ilencinde bulunarak kendini öldürür.

Truvalılar İtalya'nın Batı kıyılarına (Laurentium) ulaştıklarında yerli Latin nüfusun direnişi ile karşılaşırlar. Ama Kralları ***Latinus*** yabancılar ile savaş değil, barış ister ve kızı ***Lavinia***'yı ***Aeneas***'a verir. Truvalılar ve Latinler kaynaşır, birleşik halk "Latin" adını kabul eder, ve Aeneas her iki grubun da kralı olur.

Lavina ile sözlenmiş olan ***Rutuli*** Kralı ***Turnus*** Etrüskler ile bağlaşma içinde Aeneas'a savaş açar. Aeneas savaşı kazanır ve Juno'nun tüm yardımlarına karşın Turnus savaşta ölür. Aeneas Tiber nehrini Latinler ve Etrüskler arasında sınır olarak kabul eder.

Augustus (Primaporta yontusu)

Augustus Oktavius Julius Sezar'ın sonradan bir oğul olarak kabul ettiği yeğeni idi. Julia ailesi Roma mitolojisine göre Roma'nın kurucusu olan Aeneas'ın tanınsal soyundan geliyordu. Aeneas Venüs'ün oğlu idi.

Romus ve Romulus (İÖ 8'inci yüzyıl) Aeneas'ın torunlarının, torunlarının ... torunlarıdır.

Aeneas'ın Turnus üzerinde utkusu (Kitap 12); tablo Luca Giordano tarafından.

Juno — Tanrıların kraliçesi, Jupiter'in karısı ve kız kardeşi, ve Satürn'ün kızı. Juno (Yunan mitolojisinde Hera) Truvalı Paris'in bir güzellik yarışmasında ona karşı yargısı nedeniyleTruvalılardan nefret eder. Aynı zamanda Kartaca'nın koruyucusudur ve Aeneas'tan doğacak olan Romalı kuşakların Kartaca'yı yok etmeye yazgılanmış olduğunu bilmektedir. ***Aeneid***'in başından sonuna dek Aeneas'tan öfkesini çıkarır ve onun birincil tanınsal hasmı olarak davranır.

Virgil (İÖ 70-19).

Aeneas'ın izlediği yol.

Augustus İÖ 63 - İS 14 (77)

Virgil İÖ 70-19 (51)

Horatius İÖ 65-8 (57)

Ovid İÖ 33 - İS 18 (41)

Augustus (***Pontifex Maximus*** olarak)

Virgil, *Aeneid* (2)

Aeneas'ın Truva'dan kaçışı, Federico Barocci tarafından. Babasını sırtında taşıyan Aeneas teması Veii yontularından, Etruria ve Spina vazolarından, ve Etrüsk imgelerinden gelir.

Virgil, *Aeneid* (3)

Aeneas'ın Truva'dan kaçışı (Pompeo Batoni, 1753) Tablo yanan kenti arkalarında bırakan aileyi gösteriyor. Kederli Creusa biraz geride kalmaya başlıyor.

Virgil, *Aeneid* (4)

Venüs Aeneas'ı iyileştiriyor (*Vénus soignant Énée*); Merry-Joseph Blondel (1781-1853) tarafından.

Venüs Aeneas'a ve Akhates'e görünüyor (Giacinto Gimignani, 17'nci yüzyıl).

Virgil, *Aeneid* (5)

Venüs oğlu Aeneas'ın Truvalı Helen'i öldürmesinin önüne geçiyor (Luca Ferrari).

Virgil, *Aeneid* (6)

Ferdinand Bol'un 17'nci yüzyıl mitolojik tablosu. Zırh kuşanmış Aeneas bir yarışmada utku kazananı çelenk ile ödüllendiriyor; Aeneas Latinus ile aynı çardakta oturmaktadır.

Venüs ve Mars (ayrıntı) ve arkada Volkan; Guillemot Alexandre Charles tarafından.

Virgil, *Aeneid* (7)

Kartaca Kraliçesi Dido ve Aeneas

Aeneas'ın Kartaca'ya varışı (Jean Bernard Restout).

Henry Purcell - Dido and Aeneas. "When I am laid in earth, may my wrongs create no trouble in thy breast…"

Aeneas ve Dido (Lorenzo Pasinelli)

Dido and Aeneas (Nicolas Verkolye, Dutch, 1673-1746).

Virgil, *Aeneid* (8)

Kraliçe Dido ve Aeneas (Nathaniel Dance-Holland). (LINK)

Virgil, *Aeneid* (9) *Kartaca Kraliçesi Dido*

Kraliçe Dido'nun ölümü (Kitap 4). Yontu Claude-Augustin Cayot [fr] (1667–1722) tarafından.

Dido ve Aeneas (Pierre-Narcisse Guérin, yklş. 1815).

Dido'nun ölümü.

Aeneas ve Dido.

Romulus ve Remus

"Mars ve Rhea Silvia" (Rubens, 1617). Alba Longa'da bir Vesta rahibesi olan Rhea Silvia (İlia olarak da bilinir) Romulus ve Remus'un annesidir ve Aeneas'tan sonraki 14'üncü kuşağa aittir.

Çoban Faustulus Romulus ve Remus'u karısına getiriyor (Nicolas Mignard, 1654).

"Mars ve Vestal Erden" (Jacques Blanchard, yklş. 1630). Savaş tanrısı Mars Silvia'nın çekiciliğine dayanamaz ve bir gece üzerine çullanarak ona tecavüz eder. Silvia ona iki erkek çocuk, Romulus ve Remus'u doğurur.

Silvia'nın babası bir Latin kenti olan Alba Longa kralı Numitor'dur. Numitor'un kardeşi Amulius tahtı Numitor'dan çalar, Rhea Silvia'nın erkek kardeşini öldürür, ve genç kızı bir Vestal Erden olmaya ve erdenlik andı içmeye zorlar. Ama daha sonra Silvia'nın Mars'tan iki erkek çocuğu olur. Bunu öğrenen Amulius erdenlik sözünü çiğneyen Silvia'nın diri diri gömülmesi buyruğunu verir. Ayrıca ikizlerin de dağ başında terk edilerek öldürülmesini ister. Ama görevi üstlenen hizmetçi çocuklara acır ve onları bir sepet içinde Tiber nehrine bırakır. Bebekler bir dişi kurt tarafından kurtarılır ve büyütülür. Sonunda büyükbabalarını Alba Longa tahtına oturturlar ve Roma'yı kurmaya giderler.

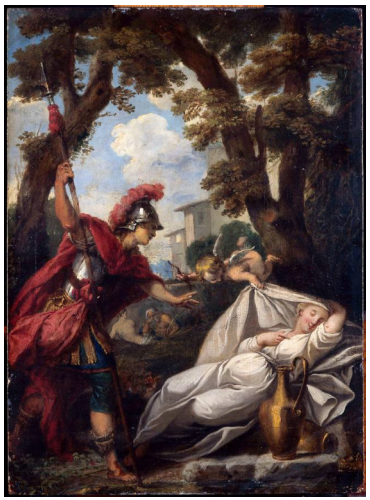

Mars et Rhea Sylvia (Nicolas Vieughels).

Mars ve Rhea Silvia (Nicolas Colombel, 1694).

Numa Pompilius (İÖ 753-673; hükümranlık İÖ 715-673)

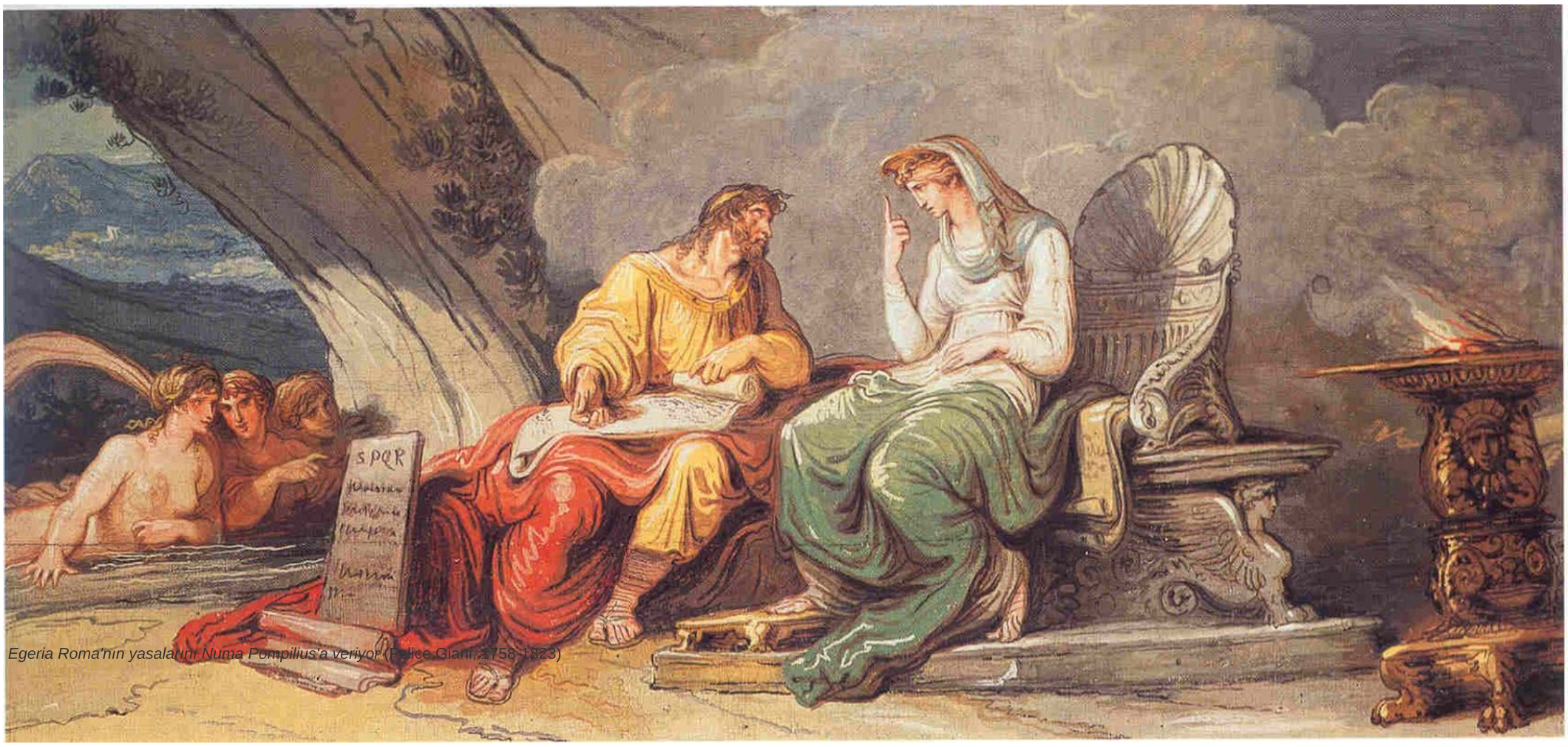

Egeria Roma'nın yasalarını Numa Pompilius'a veriyor (Felice Giani, 1758-1823)

Roma'nın Romulus'a ardıl olan mitsel ikinci kral Numa Pompilius Sabin kökenli idi. Roma'nın en önemli dinsel ve politik kurumlarından birçoğu ona yüklenir.

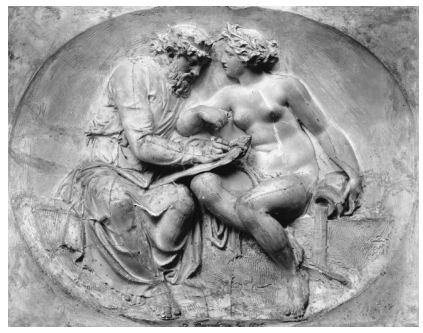

"Numa Pompilius ve Egeria." — Numa Pompilius Egeria ile onun grottosunda söyleşide bulunuyor. (Grotto, Bertel Thorvaldsen, Thorvaldsen Müzesi, Kopenhag, 1792).

Numa Pompilius (İÖ 753-673; hükümranlık İÖ 715-673)

Kırsal insanın ya da kabile üyesinin yasalar ile bir işi yoktur. Birkaç alışkanlık töresi ve kaba kuvvet kabile düzeninin işlemesi için bütünüyle yeterlidir. Aşağı yukarı doğal olan yaşamında yasaya gereksinimi yoktur ve daha sonra onunla karşılaştığı zaman doğallıkla onu özgürlük olarak değil, baskı olarak duyumsar.

Kentlinin ilk işi yasa yapmaktır ve Sümerlerden Roma'ya, Osmanlı'ya, tüm etik yapılar yasalar ile başladılar ve yasanın ussal doğasını bilmedikleri için, sonradan "doğal hak" ya da "doğal yasa" denilecek olan İdeayı bilmedikleri için, yasalarına tanrısal kökenler aradılar. Doğallıkla başlangıçta kötü yasalar yaptılar. Ama zamanla büyüdüler ve hakkın evrensel olduğunu, ancak özgürlük durumunda etik yaşamın olanaklı olduğunu anlamaya başladılar.

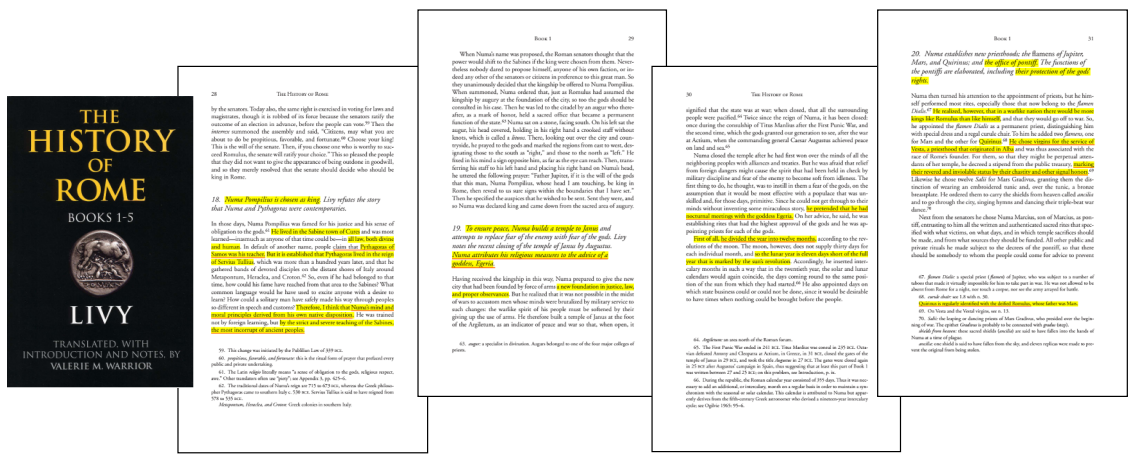

Su perisi Egeria Roma'nın yasalarını Numa Pompilius'a yazdırıyor (Ulpiano Checa).

Sabin Kadınlarının Kaçırılması

"The Rape Of The Sabines — The Abduction," by Charles Christian Nahl (1870).

"The Rape of the Sabine Women" (Peter Paul Rubens).

"The Intervention of the Sabine Women" (Jacques-Louis David, 1799).

ROMA'NIN BAŞLANGICI

- Roma Latin, Sabin ve Etrüsk bölgelerinin buluşma yerinde kuruldu.
- Roma'nın tepelerinde şefllerinin önderliği altında çobanlar dolaşıyordu.
- Kent bir haydutlar, serseriler, kaçaklar ve sığınmacılar kitlesi olarak büyümeye başladı (Livius bu gruplaşmaya bir *colluvies* der).
- Yeni kurulan devlette hiçbir kadın bulunmuyordu ve komşu kentler bir haydutlar kalabalığı olarak gördükleri Romalılar ile evlilik ilişkilerine girmeyi istemiyordu.
- Kentin ikinci kuşağının doğumu tehlikede idi.

"The Abduction of the Sabine Women" (Nicolas Poussin; probably 1633-34).

Sabinlerin yerini gösteren harita.

"The Rape Of The Sabines — The Invasion," by Charles Christian Nahl (1871).

Sabin Kadınlarının Kaçırılması

"Rape of the Sabines," 1630-31 (Pietro da Cortona, 1597-1669).

Sabin Kadınlarının Roma ve Sabinler arasındaki savaşı durdurmaları

Jacques Louis David 1748-1825. Paris. *Les Sabines.*

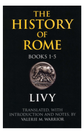

LIVY
THE
HISTORY
OF ROME
Books 1-5
Translated, with
Introduction and Notes,
by Valerie M. Warrior

9. Denied intermarriage with the neighbors, the Romans invite them to a festival and carry off their women.

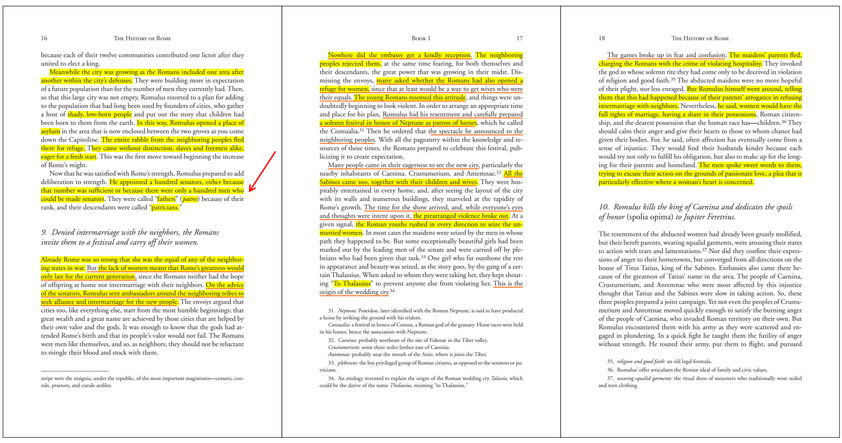

16 THE HISTORY OF ROME

because each of their twelve communities contributed one lictor after they united to elect a king.

Meanwhile the city was growing as the Romans included one area after another within the city's defenses. They were building more in expectation of a future population than for the number of men they currently had. Then, so that this large city was not empty, Romulus resorted to a plan for adding to the population that had long been used by founders of cities, who gather a host of **shady, low-born people** and put out the story that children had been born to them from the earth. **In this way,** Romulus opened a place of **asylum** in the area that is now enclosed between the two groves as you come down the Capitoline. **The entire rabble** from the neighboring peoples fled there for refuge. **They came without distinction,** slaves and freemen alike, **eager for a fresh start.** This was the first move toward beginning the increase of Rome's *might*.

Now that he was satisfied with Rome's strength, Romulus prepared to add deliberation to strength. **He appointed a hundred senators,** either because that number was sufficient or because there were only a hundred men who **could be made senators.** They were called "**fathers**" (*patres*) because of their rank, and their descendants were called "**patricians**."

9. Denied intermarriage with the neighbors, the Romans invite them to a festival and carry off their women.

Already Rome was so strong that she was the equal of any of the neighboring states in war. But the lack of women meant that Rome's greatness would only last for the current generation, since the Romans neither had the hope of offspring at home nor intermarriage with their neighbors. **On the advice of the senators, Romulus sent ambassadors around the neighboring tribes to seek alliance and intermarriage for the new people.** The envoys argued that cities too, like everything else, start from the most humble beginnings; that great wealth and a great name are achieved by those cities that are helped by their own valor and the gods. It was enough to know that the gods had attended Rome's birth and that its people's valor would not fail. The Romans were men like themselves, and so, as neighbors, they should not be reluctant to mingle their blood and stock with them.

---

stripe were the insignia, under the republic, of the most important magistrates—censors, consuls, praetors, and curule aediles.

Book 1 17

Nowhere did the embassy get a kindly reception. The neighboring peoples rejected them, at the same time fearing, for both themselves and their descendants, the great power that was growing in their midst. Dismissing the envoys, **many asked whether the Romans had also opened a refuge for women,** since that at least would be a way to get wives who were **their equals. The young Romans resented this attitude,** and things were undoubtedly beginning to look violent. In order to arrange an appropriate time and place for his plan, Romulus **hid his resentment and carefully prepared a solemn festival in honor of** Neptune as patron of horses, which he called the Consualia.[31] Then he ordered that **the spectacle be announced to the neighboring peoples.** With all the pageantry within the knowledge and resources of those times, the Romans prepared to celebrate this festival, publicizing it to create expectation.

Many people came in their **eagerness to see the new city,** particularly the nearby inhabitants of Caenina, Crustumerium, and Antemnae.[32] **All the Sabines came too, together with their children and wives.** They were hospitably entertained in every home, and, after seeing the layout of the city with its walls and numerous buildings, they marveled at the rapidity of Rome's growth. **The time for the show arrived,** and, while everyone's eyes and thoughts were intent upon it, **the prearranged violence broke out.** At a given signal, **the Roman youths rushed in every direction to seize the unmarried women.** In most cases the maidens were seized by the men in whose path they happened to be. But some exceptionally beautiful girls had been marked out by the leading men of the senate and were carried off by plebeians who had been given that task.[33] One girl who far outshone the rest in appearance and beauty was seized, as the story goes, by the gang of a certain Thalassius. When asked to whom they were taking her, they kept shouting "**To Thalassius**" to prevent anyone else from violating her. **This is the origin of the wedding cry.**[34]

31. *Neptune:* Poseidon, later identified with the Roman Neptune, is said to have produced a horse by striking the ground with his trident.

Consualia: a festival in honor of Consus, a Roman god of the granary. Horse races were held in his honor, hence the association with Neptune.

32. *Caenina:* probably northeast of the site of Fidenae in the Tiber valley.

Crustumerium: some three miles farther east of Caenina.

Antemnae: probably near the mouth of the Anio, where it joins the Tiber.

33. *plebeians:* the less privileged group of Roman citizens, as opposed to the senators or patricians.

34. An etiology invented to explain the origin of the Roman wedding cry *Talasio*, which could be the dative of the name *Thalassius*, meaning "to Thalassius."

18 THE HISTORY OF ROME

The games broke up in fear and confusion. **The maidens' parents fled, charging the Romans with the crime of violating hospitality.** They invoked the god to whose solemn rite they had come only to be deceived in violation of religion and good faith.[35] The abducted maidens were no more hopeful of their plight, nor less enraged. **But Romulus himself went around, telling them that this had happened because of their parents' arrogance in refusing intermarriage with neighbors.** Nevertheless, **he said,** women would have **the full rights of marriage, having a share in their possessions,** Roman citizenship, and the dearest possession that the human race has—children.[36] They should calm their anger and give their hearts to those to whom chance had given their bodies. For, he said, often affection has eventually come from a sense of injustice. They would find their husbands kinder because each would try not only to fulfill his obligation, but also to make up for the longing for their parents and homeland. **The men spoke sweet words to them, trying to excuse their action on the grounds of passionate love, a plea that is particularly effective where a woman's heart is concerned.**

10. Romulus kills the king of Caenina and dedicates the spoils of honor (spolia opima) *to Jupiter Feretrius.*

The resentment of the abducted women had already been greatly mollified, but their bereft parents, wearing squalid garments, were arousing their states to action with tears and lamentations.[37] Nor did they confine their expressions of anger to their hometowns, but converged from all directions on the house of Titus Tatius, king of the Sabines. Embassies also came there because of the greatness of Tatius' name in the area. The peoples of Caenina, Crustumerium, and Antemnae who were most affected by this injustice thought that Tatius and the Sabines were slow in taking action. So, these three peoples prepared a joint campaign. Yet not even the peoples of Crustumerium and Antemnae moved quickly enough to satisfy the burning anger of the people of Caenina, who invaded Roman territory on their own. But Romulus encountered them with his army as they were scattered and engaged in plundering. In a quick fight he taught them the futility of anger without strength. He routed their army, put them to flight, and pursued

35. *religion and good faith:* an old legal formula.

36. *Romulus'* offer articulates the Roman ideal of family and civic values.

37. *wearing squalid garments:* the ritual dress of mourners who traditionally wore soiled and torn clothing.

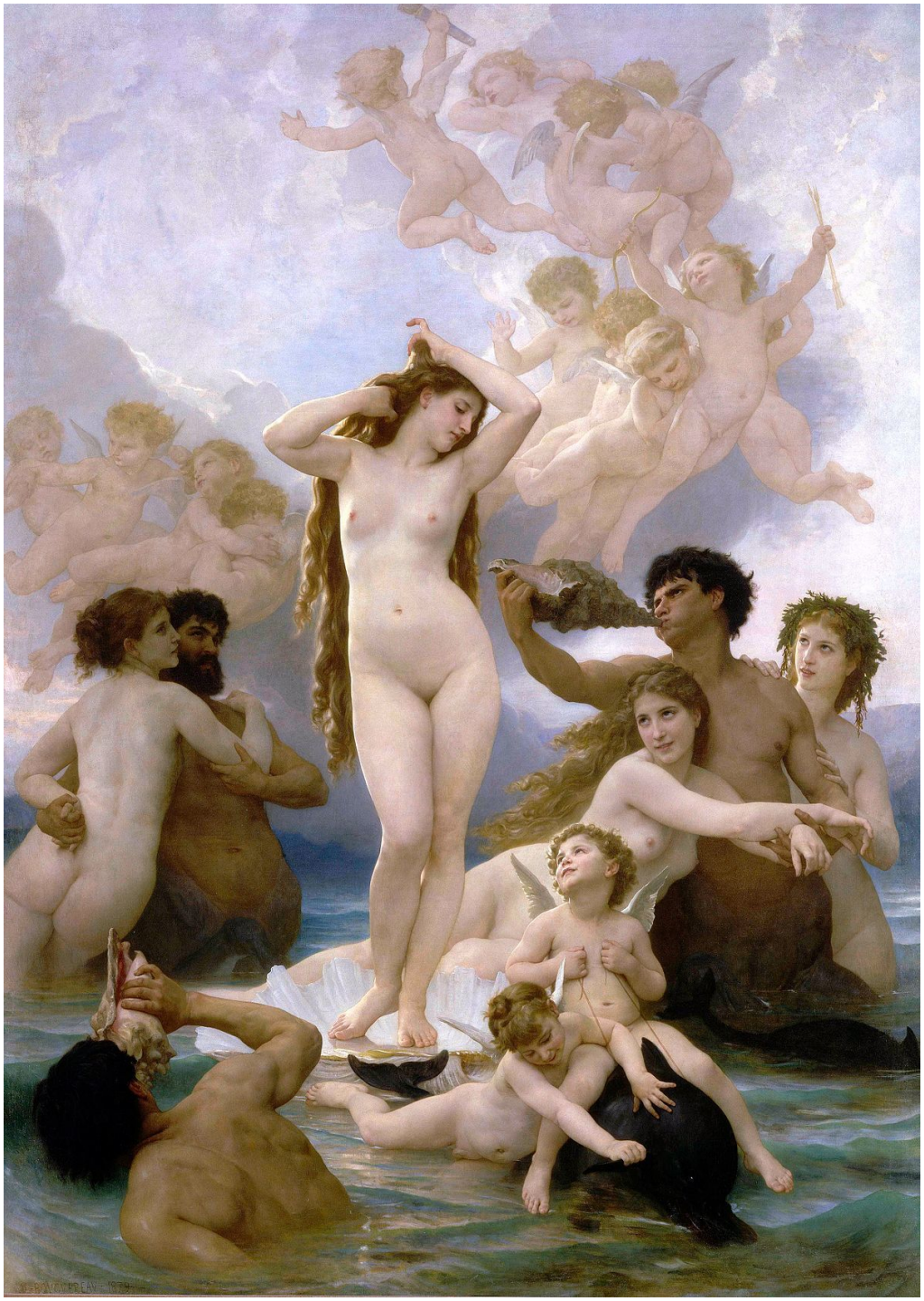

Venus - The goddess of love and the mother of Aeneas. Venus (Aphrodite in Greek mythology) is a benefactor of the Trojans. She helps her son Aeneas, and Paris uses to hurt him, causing conflict among the gods. She is also referred to as Cytherea, after Cythera, the island where she was born and where her shrine is located.

William-Adolphe Bouguereau, *La Naissance de Vénus*

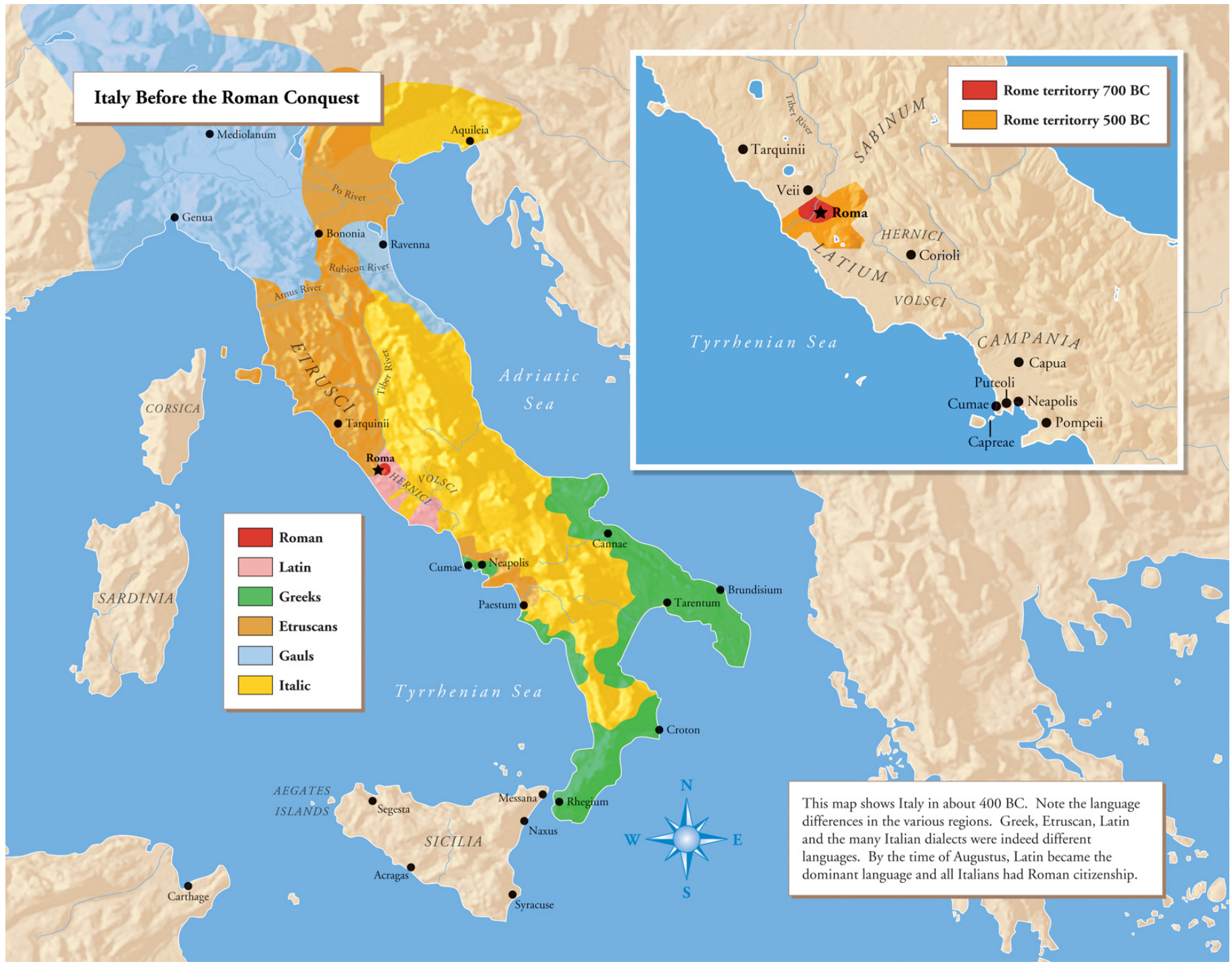

Roma öncesi İtalya

Erken yıllarında Roma'nın etnik komşuları arasında başat güç Etrüsklerk idi Roma Cumhuriyet dönemine dek (İÖ 509) Etrüsk kralları tarafından yönetildi Doğu komşuları Latinler idi ve İÖ 400'lerde İtalya'nın güneyinde Yunan kolonileri bulunuyordu.

Latinler

"İtalik kabileler" olarak bilinen Latin kabileler Hint-Avrupa dil grubuna aittir. İlk kez geç Bronz Çağında İtalya'ya girdikleri kabul edilen Latinler ve başka proto-İtalik kabileler İtalyan Demir Çağı sırasında (İÖ 900'lerde) orta ve güney İtalya'ya yerleştiler.

İÖ 8'inci yüzyılda Latium.

Lapis Niger, varolan en eski Latince yazıt (yklş. İÖ 600)

The Trojan hero Aeneas' legendary landing on the shores of Latium (note prow of his beached ship, right). Aeneas is holding his son, Ascanius, by the hand. A sow (left) shows him where to found his city (Lavinium). Roman marble bas-relief, c. AD 140–50. British Museum, London

Etrüskler

Etrüsk frezesi, Ulusal Arkeoloji Müzesi, Siena, İtalya.

ETRÜSKLER

- Etrüsk dili Hint-Avrupa dil grubuna ait değildir.
- Herodotus Etrüsklerin Lidya'dan geldiğini yazar; Halikarnassoslu Dionysios'a göre Etrüskler İtalya'nın yerli bir halkıdır.
- Etrüskler İÖ 700'lerde başat kültürlerden biri idi. Güney İtalya, Sicilya'daki Yunan kolonileri ve ayrıca Mısır ile tecim ilişkileri içinde idiler.
- Etrüskler kendilerine **Rasenna** derken, Romalılar onlara **Tusci** ya da **Etrusci** diyorlardı. "Etruriria" terimi Etrüsklerin yayıldığı daha geniş bölgeyi anlatır.
- Etrüsk dili İS 1'inci yüzyıla dek Etruria'daki Etrüskler tarafından kullanılmayı sürdürdü.
- İmparator Cladius (İÖ 10 - İS 54) 20 ciltlik bir Etrüsk tarihi yazdı (yitik).
- Etrüsk dili Alplerde konuşulan Raetic ile ve ayrıca bir zamanlar Lemnos adasında konuşulan Lemnian ile ilişkilidir.
- Etrüsk alfabesi İtalya'ya Yunanlılar tarafından getirilen Yunan alfabesinden türetildi. Etrüsk alfabesi Latin alfabesinin kökenidir.
- Bilinen en eski yazıt İÖ 6'ncı yüzyıl ortalarından kalmadır. Mezar taşları, vazolar, yontular, aynalar ve mücevherler üzerinde 13.000 kadar Etrüsk yazıtı bulundu.
- Sayılar, mimari, sanat, din ve giyim (toga) konusunda Romalılara öğretmen oldular.
- Etrüskler İÖ 1'inci yüzyılda Roma kültürüne assimile oldular.

Etrüskler (2)

İÖ 500 yıllarında eski İtalya'nın halklarının dağılımı

Roma'nın kuruluşundan önce
Livius tarafından anlatılan Roma kuruluş mitine göre Kral Mezantius önderliğindeki Etrüskler Kral **Turnus** önderliğindeki Rutuli kabilesi ile birleşerek **Latinus** önderliğindeki Latinlere saldırdılar ve Aeneas önderliğindeki Truvalıları sürdüler. Ama sonunda Latinler ve Truvalılar birlikte utku kazandılar ve Turnus savaşta öldürüldü. Tiber nehri Etrüskler ve Latinler arasında sınır olarak kabul edildi.

Aeneas Turnus'u yeniyor (Luca Giordano, 1634-1705). Soldaki kadın Aeneas'ı dövüş sırasında destekleyen annesi Venüs ve sağdaki kadının Turnus'un kızkardeşi bir doğa perisi olan Jutuma'dır.

Virgil'in Aeneid'inde ve ayrıca Livius'a göre, Rutili halkının önderi Turnus Latinlerin kralı Latinus'un kızı Lavinia ile sözlenmiştir. Truvalılar İtalya'ya varınca Latinus kızını Aeneas ile evlendirmeye karar verir. Turnus buna çok öfkelenir ve halkını ve başka İtalyan kabileleri Truvalılara karşı savaşa götürür. Virgil'in metnine göre Aeneas Turnus'u teke tek bir kavgada yener ve böylece Lavinia ile evlenme hakkını doğrular.

Etrüskler (3)

5'inci yüzyıl freskosu; dansçılar ve müzisyenler; Tomb of the Leopards, Monterozzi necropolis, Tarquinia, İtalya.

Etrüsk binicileri; Gümüş panel, İÖ 540-520; Castel San Marino, Perugia yakınında

Boyalı terrakotta; Sarcophagus of Seianti Hanunia Tlesnasa, yklş. İÖ 150-130.

Etrüsk uygarlığı tarafından kaplanan alan.

Veii
Önemli bir Etrüsk kenti olan Veii için en erken arkeolojik kanıtlar İÖ 10'uncu yüzyıldan (Geç Bronz Çağı) gelir. Roma'dan 16 km uzakta olan Veii 300 yıldan uzun bir süre boyunca Roma Krallığı ve Cumhuriyeti ile savaş durumunda idi. Sonunda İÖ 396'da Veii Savaşında Roma generali **Camillus**'un ordusu tarafından ele geçirildi.

Svastika simgeleri ile Etrüsk asılısı, Bolsena, İtalya, İÖ 700-650 (Louvre).

Etrüsk anne ve çocuk, İÖ 500-450.

Etrüskler (4)

Todi Mars'ı, Etrüsk bronz heykeli, yklş. İÖ 400.

Etrüsklü çift (Louvre, Oda 18)

Etrüskler, müzik, dinlence.

Etrüskler (5)
Gömme ayinleri

La danza della vita. Etrüskler için ölüm yaşamın sonu değil, bir başka dünyaya, Ölüler Krallığına geçişti. (Peucetian kadınlarının dansı; mezar freskosu.)

İÖ 5'inci yüzyılda Ruvo di Puglia'dan bir cenaze sanatı başyapıtı. Desen Helenik kültür ve İtalyan halkları arasındaki karşılaşmanın ürünlerine tanıklık eder.

LINK

Göçmüş olanların Ölüler Krallığına uğurlanmasına eşlik eden ayinler hane ve ev üyelerini kapsıyordu. Ev dışarıdan ölümsüzlüğü ve dinginliği simgeleyen bir servi dalı ile işaretleniyordu.

Lucanian fresco tomb painting of two soldiers in armour fighting. Paestrum, Andriuolo. Tomb 86 (330-320 BC)

Lucanian fresco tomb painting of a dead women laid out on a bed . Paestrum, Andriuolo. Tomb n. 53 (350-330 BC)

Ancient Greek Fresco in Paestum, Italy, called the "Tomb of the Diver" depicting men during a banquet.

The Cippus Perusinus, a stone tablet bearing 46 lines of incised Etruscan text, one of the longest extant Etruscan inscriptions. 3rd or 2nd century BC. (W)

Transliteration
ITA.TMIA.ICAC.HE
RAMASVA.VATIEKE
UNIAL.ASTRES.ÐEMIA
SA.MEK.ÐUTA.ÐEFA
RIEI.VELIANAS.SAL
CLUVENIAS.TURU
CE.MUNISTAS.ÐUVAS
TAMERESCA.ILACVE.
TULERASE.NAC.CI.AVI
L.KURVAR.TESIAMEIT
ALE.ILACVE.ALSASE
NAC.ATRANES.ZILAC
AL.SELEITALA.ACNASV
ERS.ITANIM.HERAM
VE.AVIL.ENIACA.PUL
UMKVA.

Translation
This temple and (this) statue have been dedicated to Uni / Astarte. Thefariei Velianas, head of the community, donated it for the worship of our peoples. This gift of this temple and sanctuary and the consecration of its boundaries during his three year term in the month of Xurvar (June?) in this way, and in Alsase (July?) this record together with the divinity/statue shall thus be buried by order of the Zilach that the years may outlast the stars.
Source

Pyrgi Tabletleri

Pirgi Tabletleri 1964'te bulundu. Üç altın yapraktan oluşan yazıt İÖ 500 sıralarında İtalya'da Caere kralı tarafından Fenike tanrıçası Astharet'e yapılan bir sununun kaydıdır. Pyrgi Etrüsk Caere kentinin limanı idi. Tabletlerden ikisi Etrüsk dilinde ve üçüncüsü Fenike dilinde yazılıdır. Yazıtlar İÖ 509'da Brutus'un konsüllüğü sırasında Romalılar ve Kartacalılar arasında yapılan bir anlaşma ile ilgili de olabilir.

Truva (1)

Truva'nın duvarları, Hisarlık.

Truva'dan Athena'nın başı ile süsle gümüş on drahma, yklş. İÖ 165-150.

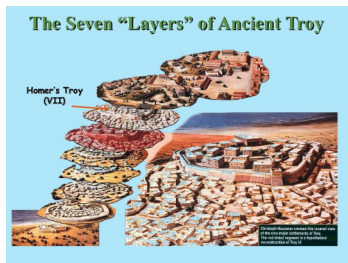

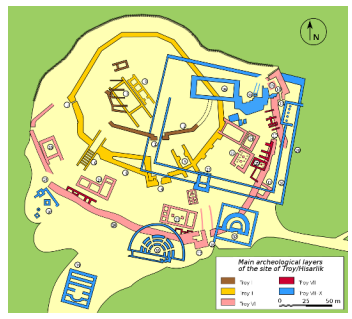

Hisarlık kalesinin arkeolojik planı.

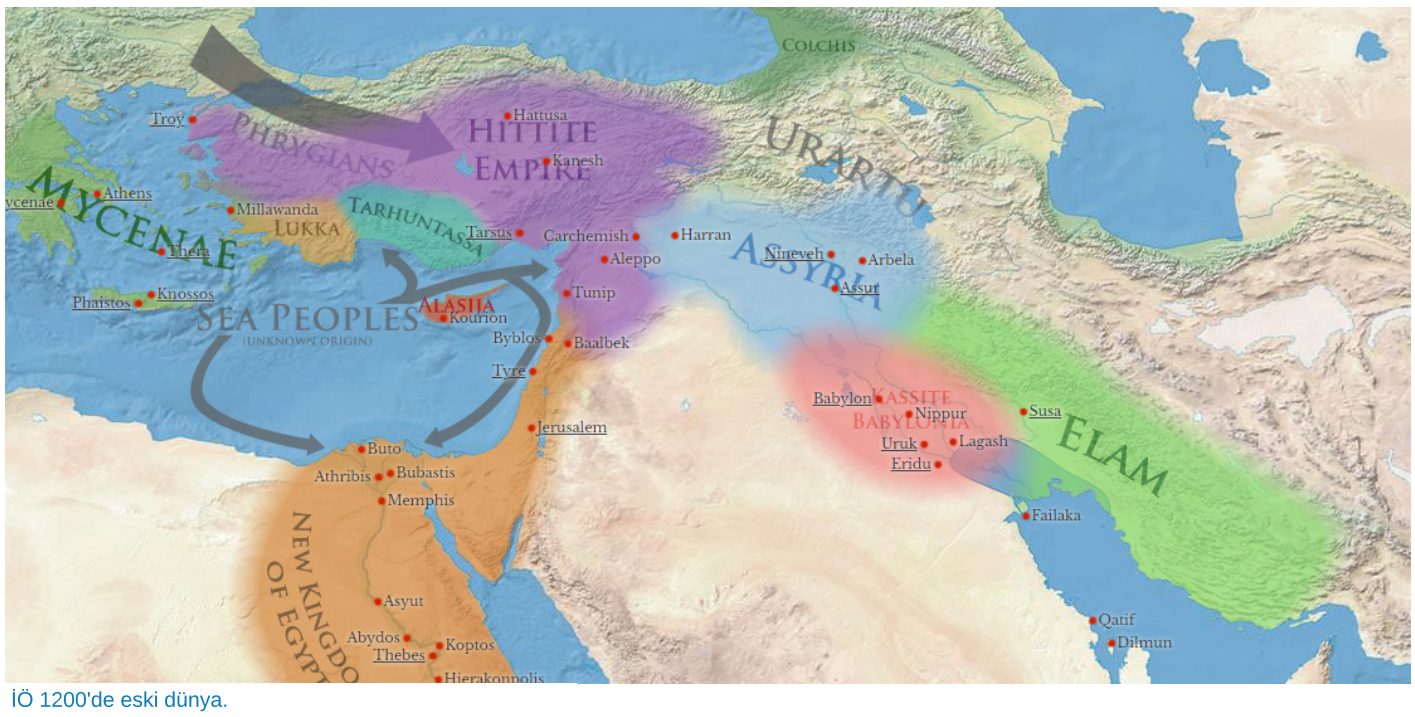

İÖ 1200'de eski dünya.

Truve ve Roma arasında mitolojik bir bağlanntı vardır. İÖ 1182'de düştüğü kabul edilen Truva'dan ayrılan grup ve İÖ 753'te Roma'yı kuran insanlar arasına giren ve son Alba Kralının oğulları olan ikiz kardeşler Romulus ve Remus'un Palatine Tepesinde Roma'yı kurmaları ile sonlanan 431 yıllık süre eşit ölçüde mitolojik Alba kralları tarafından doldurulur. Nehre bırakılan ve sonra bulunup kurtarılan kardeşler miti Akad kralı Sargon ile başlayan bir Akdeniz mitler dizisinden bir uyarlamadır.

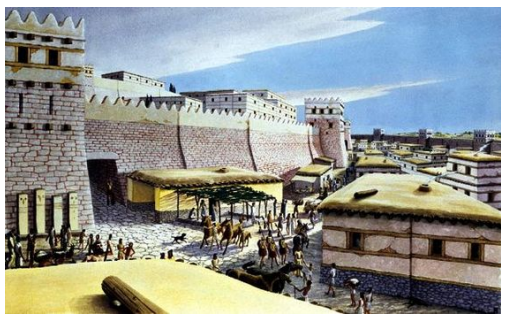

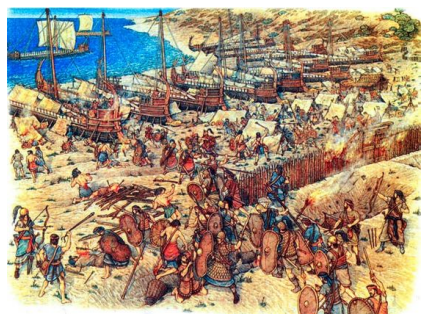

Truva (2)

Akhilles'in Korfu Akhilleion'da utkusu. Panoramik fresko Korfu adasında bir saray olan Akhilleion'un yukarı salonunda bulundu. 1892'de yapılan tablo Akhilles'i utkusunun bir simgesi olarak Hektor'un bedenini Truva kapılarının önünden sürüklerken gösteriyor.

Akhilles Hektor'un bedenini Truva duvarları çevresinde sürüklüyor. (Gavin Hamilton. İskoç, 1723-1798).

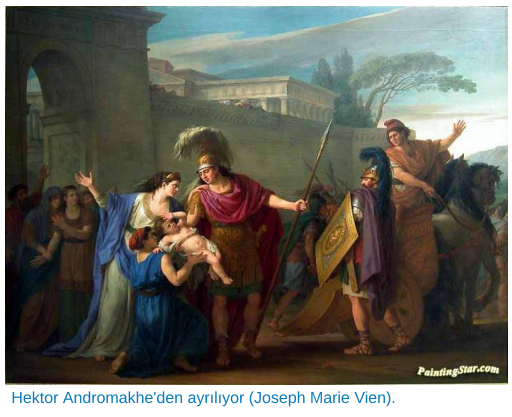

Hektor Andromakhe'den ayrılıyor (Joseph Marie Vien).

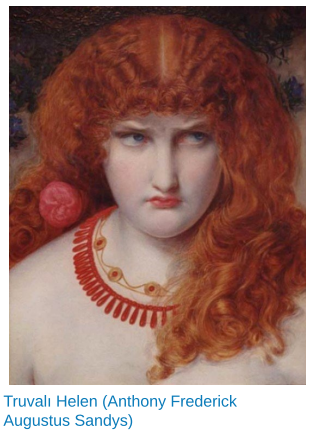

Truvalı Helen (Anthony Frederick Augustus Sandys)

Paris.

Lucretia

Roma anlatılarına göre Lucretia ya da Lucrece (ö. 510) soylu bir kadındı. Kralın oğlu olan Sextus Tarquinius'un tecavüzüne uğraması Roma monarşisini deviren ve hükümetin krallıktan cumhuriyete dönmesine götüren başkaldırının nedeni oldu. Çağdaş bir kayıt yoktur ve Lucretia, tecavüze uğraması ve intiharı ve bunun sonucunda Cumhuriyetin başlaması ile bilgiler Roma tarihçisi Livius ve Yunan-Roma tarihçisi Halikarnassuslu Dionysius'un yazılarından gelir.

ETİK
Öykü kuşku duyulamayacak denli sağlam doğrulanmış olarak kabul edilir. Shakespeare "The Rape of Lucrece"de Lucretia'nın uğradığı tecavüzü iyileşemeyecek bir yara olarak, esenlik umudunun tam yitişi olarak, bir kadının iç bedenini bozan ve ruhunu da bozma gözdağını yaratan bir yara olarak görür. Shakespeare'in dinsel donatımından bağışık olan Romalılar Lucretia'nın son eylemini yüksek moral değerinin soylu bir örneği olarak gördüler.

TARİHÇİLER
Öykü ilk kez en erken Roma tarihçisi Fabius Pictor tarafından verilir (İÖ 3'üncü yüzyıl sonları). Klasik biçim Livius'un anlatısıdır (İÖ 1'incü yüzyıl sonları).

ALMAŞIK MİT
Lucretia öyküsüne almaşık olarak ileri sürülen bir başka öyküye göre Clusium'un Etrüsk kralı Porsenna Romalıları yener ve Tarquinius Superbus'u sürgüne gönderir. (Porsenna da mitsel bir kraldır.)

"Ölü Lucrecia" (İspanyol yontucu Damià Campeny tarafından, Barcelona 1804).
Lucretia antik çağın en çarpıcı kadın kahramanlarından biridir. Öyküsü tarih ve mit arasında salınımdadır ve çok sayıda sanat yapıtında betimlenir. Son eylemi ile uyandırılarak, Roma halkı Tarquin ailesinin elinde bozulan monarşiye karşı çıkma ve kendini yönetme yürekliliğini gösterdi. Ancak bundan sonra, ancak özgürlüğünün bilincini kazandıktan sonra minik Roma büyümeye, büyük bireyler yaratmaya ve dünya-tarihsel güç olmaya başladı. (L)

"Tarquinius ve Lucretia," (1610) by Rubens (Hermitage Museum). (W)
Lucretia'nın uğradığı şiddet ile ilgili yazılar tiranlık gücünün aşırılığını, suçlunun sürgün ve ölümünü, ve yeni bir politik düzenin yaratılmasını vurgular. Lucretia ister tarihsel bir insan isterse mitsel bir kişilik olsun, yaşamı tiranlık egemenliği altındaki Roma'yı temsil eder. Tecavüze uğraması ve intiharı Romalıların bir tiranın gücü altındaki durumlarını ve yurttaşların Roma'nın geleceğinin daha yüksek bir moral nitelik kazanabilmesi için ölmeye hazır olduklarını anlatan bir metafor olarak hizmet eder. (L)

"Lucretia ve kocası Lucius Tarquinius Collatinus" Titian (yklş. 1515). (W)

Lucius Junius Brutus ve Monarşinin devrilmesi

Lucius Junius Brutus Roma Cumhuriyetinin kurucusu ve İÖ 509'daki konsüllerden biri idi. Roma **Junia** soyunun (*gens*) atası olarak kabul edilir (Julius Sezar'ı öldürenler arasında olan Marcus Junius Brutus da bu soydan gelir).

Brutus Roma'nın beşinci kralının oğlu idi. Livius'a göre, Brutus kardeşi de aralarında olmak üzere Roma'nın önde gelen adlarından kimilerini öldürtmüş olan amcası krala kin besliyordu.

Lucretia'nın kral Tarquinus Superbus'un oğlu Sextus Tarquinus tarafından tecavüze uğradıktan sonrayanına çağırdığı dostları arasında Brutus da bulunuyordu. Tecavüzün onu ve ailesini onursuzlaştırdığına inanan Lucretia başına gelenleri anlattıktan sonra bir hançer ile kendini öldürür. Efsaneye göre, Brutus hançeri Lucretia'nın göğsünden çıkarır ve haykırarak Tarquinlerin devrilmesini ister. Brutus ile birlikte olan Spurius Lucretius Tricipitinus, Publius Valerius Publicola ve Lucius Tarquinius Collatinus gençleri de yanlarına alarak Roma'ya gider, orada halkı foruma toplar ve onları krala karşı ayaklanmaya yüreklendirir. Oylama yapılır ve halk kralın tahttan indirilmesinden ve kraliyet ailesinin sürülmesinden yana karar verir.

Livius'a göre, Tarquinlerin sürülmesinden sonra Brutus'un ilk eylemi halkı toplamak ve Roma'da bir daha hiçbir zaman herhangi bir insanın kral olmasına izin vermeme konusunda ant içmelerini sağlamak oldu.

"Brutus'un Andı" (François-Joseph Navez).

Brutus ve Lucretia'nın yaslı kocası Lucius Tarquinus Collatinus Roma'nın ilk konsülleri olarak seçildiler. Livius'a göre Brutus'un konsüllüğü sırasındaki ilk işi Roma halkına bir daha hiçbir zaman Roma'da bir kral kabul edilmeyeceği andının içirilmesi oldu. Yine senatörlerin sayısını 100'den 300'e çıkardı.

Brutus'un Andı (Jacques-Antoine Beaufort, 1721-1784)

Lucius Junius Brutus ve Monarşinin devrilmesi

Lucretia'nın tecavüze uğramasını ve sonraki başkaldırıyı betimleyen bir 16'ncı yüzyıl tablosu, Sandro Boticelli

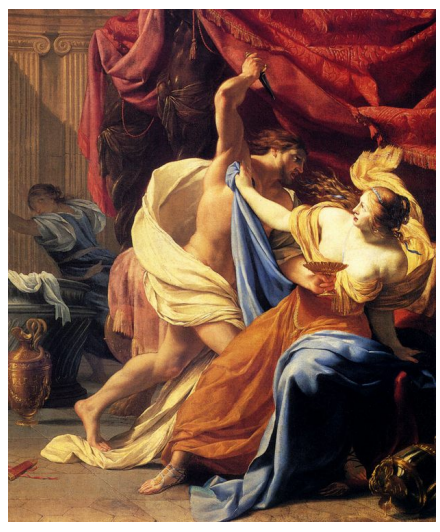

Lucretia ve Tarquin (Simon Vouet, 1590-1649)

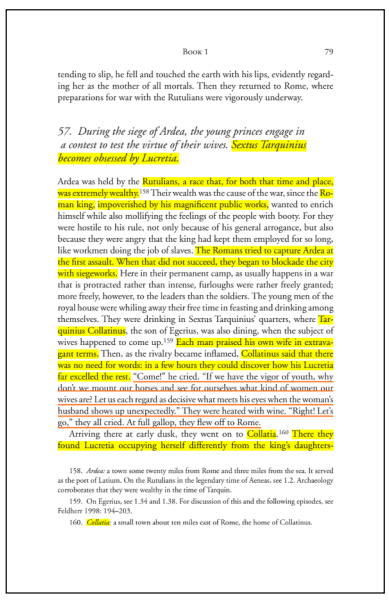

Book I 79

tending to slip, he fell and touched the earth with his lips, evidently regarding her as the mother of all mortals. Then they returned to Rome, where preparations for war with the Rutulians were vigorously underway.

57. During the siege of Ardea, the young princes engage in a contest to test the virtue of their wives. Sextus Tarquinius becomes obsessed by Lucretia.

Ardea was held by the Rutulians, a race that, for both that time and place, was extremely wealthy.[158] Their wealth was the cause of the war, since the Roman king, impoverished by his magnificent public works, wanted to enrich himself while also mollifying the feelings of the people with booty. For they were hostile to his rule, not only because of his general arrogance, but also because they were angry that the king had kept them employed for so long, like workmen doing the job of slaves. The Romans tried to capture Ardea at the first assault. When that did not succeed, they began to blockade the city with siegeworks. Here in their permanent camp, as usually happens in a war that is protracted rather than intense, furloughs were rather freely granted; more freely, however, to the leaders than the soldiers. The young men of the royal house were whiling away their free time in feasting and drinking among themselves. They were drinking in Sextus Tarquinius' quarters, where Tarquinius Collatinus, the son of Egerius, was also dining, when the subject of wives happened to come up.[159] Each man praised his own wife in extravagant terms. Then, as the rivalry became inflamed, Collatinus said that there was no need for words: in a few hours they could discover how his Lucretia far excelled the rest. "Come!" he cried. "If we have the vigor of youth, why don't we mount our horses and see for ourselves what kind of women our wives are? Let us each regard as decisive what meets his eyes when the woman's husband shows up unexpectedly." They were heated with wine. "Right! Let's go," they all cried. At full gallop, they flew off to Rome.

Arriving there at early dusk, they went on to Collatia.[160] There they found Lucretia occupying herself differently from the king's daughters-

158. *Ardea*: a town some twenty miles from Rome and three miles from the sea. It served as the port of Latium. On the Rutulians in the legendary time of Aeneas, see 1.2. Archaeology corroborates that they were wealthy in the time of Tarquin.

159. On Egerius, see 1.54 and 1.38. For discussion of this and the following episodes, see Feldherr 1998: 194–203.

160. *Collatia*: a small town about ten miles east of Rome, the home of Collatinus.

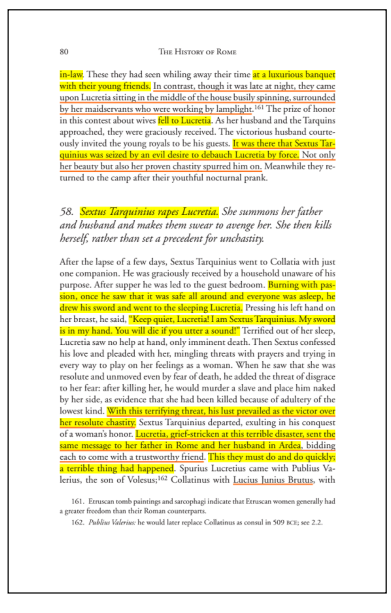

80 The History of Rome

in-law. These they had seen whiling away their time at a luxurious banquet with their young friends. In contrast, though it was late at night, they came upon Lucretia sitting in the middle of the house busily spinning, surrounded by her maidservants who were working by lamplight.[161] The prize of honor in this contest about wives fell to Lucretia. As her husband and the Tarquins approached, they were graciously received. The victorious husband courteously invited the young royals to be his guests. It was there that Sextus Tarquinius was seized by an evil desire to debauch Lucretia by force. Not only her beauty but also her proven chastity spurred him on. Meanwhile they returned to the camp after their youthful nocturnal prank.

58. Sextus Tarquinius rapes Lucretia. She summons her father and husband and makes them swear to avenge her. She then kills herself, rather than set a precedent for unchastity.

After the lapse of a few days, Sextus Tarquinius went to Collatia with just one companion. He was graciously received by a household unaware of his purpose. After supper he was led to the guest bedroom. Burning with passion, once he saw that it was safe all around and everyone was asleep, he drew his sword and went to the sleeping Lucretia. Pressing his left hand on her breast, he said, "Keep quiet, Lucretia! I am Sextus Tarquinius. My sword is in my hand. You will die if you utter a sound!" Terrified out of her sleep, Lucretia saw no help at hand, only imminent death. Then Sextus confessed his love and pleaded with her, mingling threats with prayers and trying in every way to play on her feelings as a woman. When he saw that she was resolute and unmoved even by fear of death, he added the threat of disgrace to her fear: after killing her, he would murder a slave and place him naked by her side, as evidence that she had been killed because of adultery of the lowest kind. With this terrifying threat, his lust prevailed as the victor over her resolute chastity. Sextus Tarquinius departed, exulting in his conquest of a woman's honor. Lucretia, grief-stricken at this terrible disaster, sent the same message to her father in Rome and her husband in Ardea, bidding each to come with a trustworthy friend. This they must do and do quickly; a terrible thing had happened. Spurius Lucretius came with Publius Valerius, the son of Volesus;[162] Collatinus with Lucius Junius Brutus, with

161. Etruscan tomb paintings and sarcophagi indicate that Etruscan women generally had a greater freedom than their Roman counterparts.

162. *Publius Valerius*: he would later replace Collatinus as consul in 509 BCE; see 2.2.

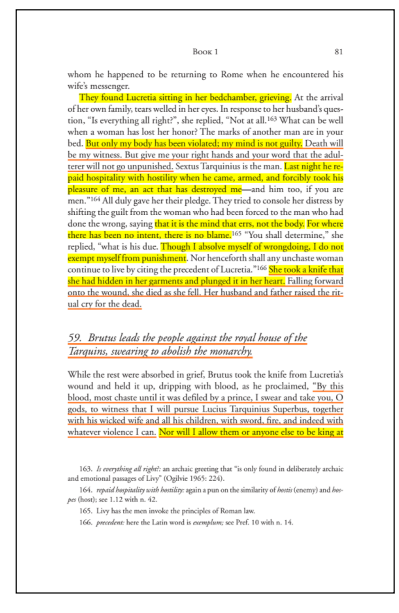

Book I 81

whom he happened to be returning to Rome when he encountered his wife's messenger.

They found Lucretia sitting in her bedchamber, grieving. At the arrival of her own family, tears welled in her eyes. In response to her husband's question, "Is everything all right?", she replied, "Not at all.[163] What can be well when a woman has lost her honor? The marks of another man are in your bed. But only my body has been violated; my mind is not guilty. Death will be my witness. But give me your right hands and your word that the adulterer will not go unpunished. Sextus Tarquinius is the man. Last night he repaid hospitality with hostility when he came, armed, and forcibly took his pleasure of me, an act that has destroyed me—and him too, if you are men."[164] All duly gave her their pledge. They tried to console her distress by shifting the guilt from the woman who had been forced to the man who had done the wrong, saying that it is the mind that errs, not the body. For where there has been no intent, there is no blame.[165] "You shall determine," she replied, "what is his due. Though I absolve myself of wrongdoing, I do not exempt myself from punishment. Nor henceforth shall any unchaste woman continue to live by citing the precedent of Lucretia."[166] She took a knife that she had hidden in her garments and plunged it in her heart. Falling forward onto the wound, she died as she fell. Her husband and father raised the ritual cry for the dead.

59. Brutus leads the people against the royal house of the Tarquins, swearing to abolish the monarchy.

While the rest were absorbed in grief, Brutus took the knife from Lucretia's wound and held it up, dripping with blood, as he proclaimed, "By this blood, most chaste until it was defiled by a prince, I swear and take you, O gods, to witness that I will pursue Lucius Tarquinius Superbus, together with his wicked wife and all his children, with sword, fire, and indeed with whatever violence I can. Nor will I allow them or anyone else to be king at

163. *Is everything all right?*: an archaic greeting that "is only found in deliberately archaic and emotional passages of Livy" (Ogilvie 1965: 224).

164. *repaid hospitality with hostility*: again a pun on the similarity of *hostis* (enemy) and *hospes* (host); see 1.12 with n. 42.

165. Livy has the men invoke the principles of Roman law.

166. *precedent*: here the Latin word is *exemplum*; see Pref. 10 with n. 14.

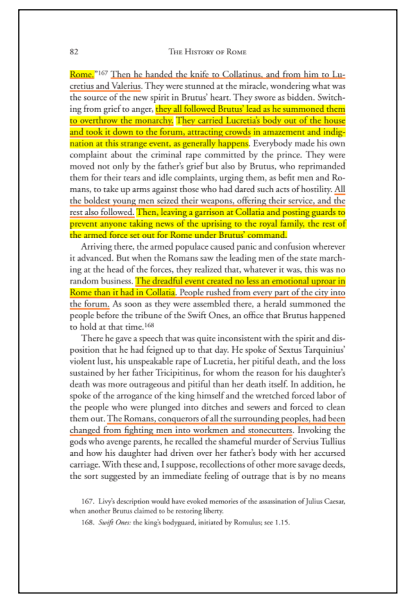

82 The History of Rome

Rome."[167] Then he handed the knife to Collatinus, and from him to Lucretius and Valerius. They were stunned at the miracle, wondering what was the source of the new spirit in Brutus' heart. They swore as bidden. Switching from grief to anger, they all followed Brutus' lead as he summoned them to overthrow the monarchy. They carried Lucretia's body out of the house and took it down to the forum, attracting crowds in amazement and indignation at this strange event, as generally happens. Everybody made his own complaint about the criminal rape committed by the prince. They were moved not only by the father's grief but also by Brutus, who reprimanded them for their tears and idle complaints, urging them, as befit men and Romans, to take up arms against those who had dared such acts of hostility. All the boldest young men seized their weapons, offering their service, and the rest also followed. Then, leaving a garrison at Collatia and posting guards to prevent anyone taking news of the uprising to the royal family, the rest of the armed force set out for Rome under Brutus' command.

Arriving there, the armed populace caused panic and confusion wherever it advanced. But when the Romans saw the leading men of the state marching at the head of the forces, they realized that, whatever it was, this was no random business. The dreadful event created no less an emotional uproar in Rome than it had in Collatia. People rushed from every part of the city into the forum. As soon as they were assembled there, a herald summoned the people before the tribune of the Swift Ones, an office that Brutus happened to hold at that time.[168]

There he gave a speech that was quite inconsistent with the spirit and disposition that he had feigned up to that day. He spoke of Sextus Tarquinius' violent lust, his unspeakable rape of Lucretia, her pitiful death, and the loss sustained by her father Tricipitinus, for whom the reason for his daughter's death was more outrageous and pitiful than her death itself. In addition, he spoke of the arrogance of the king himself and the wretched forced labor of the people who were plunged into ditches and sewers and forced to clean them out. The Romans, conquerors of all the surrounding peoples, had been changed from fighting men into workmen and stonecutters. Invoking the gods who avenge parents, he recalled the shameful murder of Servius Tullius and how his daughter had driven over her father's body with her accursed carriage. With these and, I suppose, recollections of other more savage deeds, the sort suggested by an immediate feeling of outrage that is by no means

167. Livy's description would have evoked memories of the assassination of Julius Caesar, when another Brutus claimed to be restoring liberty.

168. *Swift Ones*: the king's bodyguard, initiated by Romulus; see 1.15.

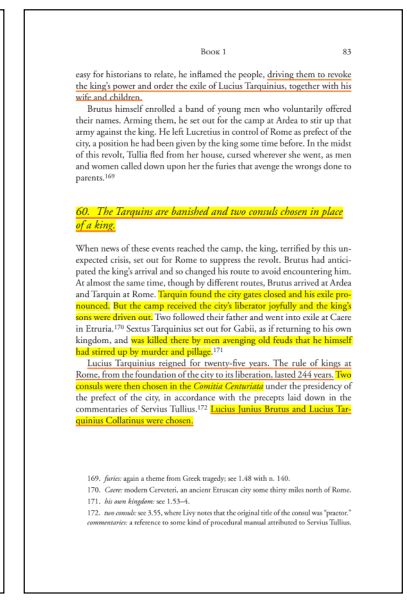

Book I 83

easy for historians to relate, he inflamed the people, driving them to revoke the king's power and order the exile of Lucius Tarquinius, together with his wife and children.

Brutus himself enrolled a band of young men who voluntarily offered their names. Arming them, he set out for the camp at Ardea to stir up that army against the king. He left Lucretius in control of Rome as prefect of the city, a position he had been given by the king some time before. In the midst of this revolt, Tullia fled from her house, cursed wherever she went, as men and women called down upon her the furies that avenge the wrongs done to parents.[169]

60. The Tarquins are banished and two consuls chosen in place of a king.

When news of these events reached the camp, the king, terrified by this unexpected crisis, set out for Rome to suppress the revolt. Brutus had anticipated the king's arrival and so changed his route to avoid encountering him. At almost the same time, though by different routes, Brutus arrived at Ardea and Tarquin at Rome. Tarquin found the city gates closed and his exile pronounced. But the camp received the city's liberator joyfully and the king's sons were driven out. Two followed their father and went into exile at Caere in Etruria.[170] Sextus Tarquinius set out for Gabii, as if returning to his own kingdom, and was killed there by men avenging old feuds that he himself had stirred up by murder and pillage.[171]

Lucius Tarquinius reigned for twenty-five years. The rule of kings at Rome, from the foundation of the city to its liberation, lasted 244 years. Two consuls were then chosen in the *Comitia Centuriata* under the presidency of the prefect of the city, in accordance with the precepts laid down in the commentaries of Servius Tullius.[172] Lucius Junius Brutus and Lucius Tarquinius Collatinus were chosen.

169. *furies*: again a theme from Greek tragedy: see 1.48 with n. 140.

170. *Caere*: modern Cerveteri, an ancient Etruscan city some thirty miles north of Rome.

171. *his own kingdom*: see 1.53–4.

172. *two consuls*: see 3.55, where Livy notes that the original title of the consul was "praetor." *commentaries*: a reference to some kind of procedural manual attributed to Servius Tullius.

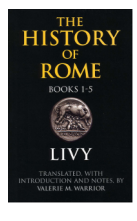

that Sextus Tarquinius was seized with a wicked desire to debauch Lucretia by force; not only her beauty, but her proved chastity as well, provoked him. However, for the present they ended the boyish prank of the night and returned to the camp. B.C. 534–510

LVIII. When a few days had gone by, Sextus Tarquinius, without letting Collatinus know, took a single attendant and went to Collatia. Being kindly welcomed, for no one suspected his purpose, he was brought after dinner to a guest-chamber. Burning with passion, he waited till it seemed to him that all about him was secure and everybody fast asleep; then, drawing his sword, he came to the sleeping Lucretia. Holding the woman down with his left hand on her breast, he said, "Be still, Lucretia! I am Sextus Tarquinius. My sword is in my hand. Utter a sound, and you die!" In affright the woman started out of her sleep. No help was in sight, but only imminent death. Then Tarquinius began to declare his love, to plead, to mingle threats with prayers, to bring every resource to bear upon her woman's heart. When he found her obdurate and not to be moved even by fear of death, he went farther and threatened her with disgrace, saying that when she was dead he would kill his slave and lay him naked by her side, that she might be said to have been put to death in adultery with a man of base condition. At this dreadful prospect her resolute modesty was overcome, as if with force, by his victorious lust; and Tarquinius departed, exulting in his conquest of a woman's honour. Lucretia, grieving at her great disaster, dispatched the same message to her father in Rome and to her husband at Ardea:

that they should each take a trusty friend and come; that they must do this and do it quickly, for a frightful thing had happened. Spurius Lucretius came with Publius Valerius, Volesus' son. Collatinus brought Lucius Junius Brutus, with whom he chanced to be returning to Rome when he was met by the messenger from his wife. Lucretia they found sitting sadly in her chamber. The entrance of her friends brought the tears to her eyes, and to her husband's question, "Is all well?" she replied, "Far from it; for what can be well with a woman when she has lost her honour? The print of a strange man, Collatinus, is in your bed. Yet my body only has been violated; my heart is guiltless, as death shall be my witness. But pledge your right hands and your words that the adulterer shall not go unpunished. Sextus Tarquinius is he that last night returned hostility for hospitality, and armed with force brought ruin on me, and on himself no less—if you are men—when he worked his pleasure with me." They give their pledges, every man in turn. They seek to comfort her, sick at heart as she is, by diverting the blame from her who was forced to the doer of the wrong. They tell her it is the mind that sins, not the body; and that where purpose has been wanting there is no guilt. "It is for you to determine," she answers, "what is due to him; for my own part, though I acquit myself of the sin, I do not absolve myself from punishment; not in time to come shall ever unchaste woman live through the example of Lucretia." Taking a knife which she had concealed beneath her dress, she plunged it into her heart, and sinking forward upon the wound, died as she fell. The wail for the dead was raised by her husband and her father. B.C. 534–510

LIX. Brutus, while the others were absorbed in grief, drew out the knife from Lucretia's wound, and holding it up, dripping with gore, exclaimed, "By this blood, most chaste until a prince wronged it, I swear, and I take you, gods, to witness, that I will pursue Lucius Tarquinius Superbus and his wicked wife and all his children, with sword, with fire, aye with whatsoever violence I may; and that I will suffer neither them nor any other to be king in Rome!" The knife he then passed to Collatinus, and from him to Lucretius and Valerius. They were dumbfounded at this miracle. Whence came this new spirit in the breast of Brutus? As he bade them, so they swore. Grief was swallowed up in anger; and when Brutus summoned them to make war from that very moment on the power of the kings, they followed his lead. They carried out Lucretia's corpse from the house and bore it to the market-place, where men crowded about them, attracted, as they were bound to be, by the amazing character of the strange event and its heinousness. Every man had his own complaint to make of the prince's crime and his violence. They were moved, not only by the father's sorrow, but by the fact that it was Brutus who chid their tears and idle lamentations and urged them to take up the sword, as befitted men and Romans, against those who had dared to treat them as enemies. The boldest of the young men seized their weapons and offered themselves for service, and the others followed their example. Then, leaving Lucretia's father to guard Collatia, and posting sentinels so that no one might announce the rising to the royal family, the rest, equipped for battle and with Brutus in command, set out for Rome. Once there, wherever their armed B.C. 534–510

voluntarily gave in their names, and arming them set out for the camp at Ardea to arouse the troops against the king. The command at Rome he left with Lucretius, who had been appointed Prefect of the City by the king, some time before. During this confusion Tullia fled from her house, cursed wherever she went by men and women, who called down upon her the furies that avenge the wrongs of kindred. B.C. 534–510

LX. When the news of these events reached the camp, the king, in alarm at the unexpected danger, set out for Rome to put down the revolt. Brutus, who had perceived the king's approach, made a circuit to avoid meeting him, and at almost the same moment, though by different roads, Brutus reached Ardea and Tarquinius Rome. Against Tarquinius the gates were closed and exile was pronounced. The liberator of the City was received with rejoicings in the camp, and the sons of the king were driven out of it. Two of them followed their father, and went into exile at Caere, in Etruria. Sextus Tarquinius departed for Gabii, as though it had been his own kingdom, and there the revengers of old quarrels, which he had brought upon himself by murder and rapine, slew him.

Lucius Tarquinius Superbus ruled for five and twenty years. The rule of the kings at Rome, from its foundation to its liberation, lasted two hundred and forty-four years. Two consuls were then chosen in the centuriate comitia, under the presidency of the Prefect of the City, in accordance with the commentaries of Servius Tullius.[1] These were Lucius Junius Brutus and Lucius Tarquinius Collatinus.

over the election in the capacity of interrex (to which office Dion. iv. 84 says Lucretius was appointed by Brutus) than in that of prefect.

Digitized by Microsoft®
Digitized by Microsoft®